



גיליון מס' 256



יבוע אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א



פרשת משפטים

מאמר השבוע
מאת ראש הכוללות
הרב יגאל כהן שליט"א



מאמר השבוע



הנהגות מרן



שאלות ותשובות



מעבר לסגולה



לאשת החיל



פנינים מהפרשה



מוסר עם סיפור



נקודה של אור

למה רק אני?

היה אומר לי: "יגאל, בא לתפלת מנחה".
הייתי הולך לתפלת מנחה כי הייתי ילד טוב,
אבל האמת היא - הרגשתי שאיני רוצה ללכת
לתפלת מנחה.

בשבת בבקר לא רציתי לקום מקדם, הייתי
אומר לעצמי: "מדוע כלם ישנים על מטתם,
ואני צריך לקום להתפלל בשבע בבקר?".
כאשר ההורים שלי היו נוסעים לשבת לבית
מלון - לא הייתי הולך להתפלל - "מפני מה
אלך להתפלל?! מפני שאבא שלי אמר? עכשו
הוא לא כאן, אז יש לי אפשרות לשחק
בדורגל!". כך בכל דבר שלא היו תופסים אותי
ואומרים לי לעשות, הייתי מתחמק ממנו.

נקדת אור

עד שהגיע שלב בחיים שלי, שאיזו נקדה
קטנה האירה בתוכי וישננה אותי מקצה
לקצה - כל האישיות שלי, כל מה שיש לי
היום בחיים, נבנה בגלל אותם ימים. באותם
ימים קרה לי משהו בחיים, והייתי רוצה מאד
לשתף כל יהודי בעולם במה שקרה לי, מכיון
שאני חושב שזו נקדה שיכולה לשנות אצל
כל אחד ואחת מאתנו הרבה בחיים. אם נכניס
את זה לתת מודע שלנו, שום דבר לא יעצר
אותנו בחיים מלעשות את הדבר הנכון.

האירה בי נקדה שגרמה לי למהפך גדול
בחיים, מאדם שרוצה כל הזמן לשחק בדורגל
ולעשות כל העולה על לבו - לאדם שרק רוצה
ללכת לבית הפנסת, מחפש ללמד תורה. על
אף שאני יודע שיש במקום כלשהו משחק
בדורגל, אני מעדיף להיות בבית המדרש
ולעסוק בתורה. אף אחד אינו מחייב אותי
לשבת ללמד, אף אחד אינו מחייב אותי לכתת
רגלי למסר שעורים, אבל אני עושה את זה
מרצוני הפרטי.

מתוך ספרו של הרב יגאל כהן.

כבר כתבתי בפתיחה לספרי 'גל לבי בישוע'
תך' את מה שעברתי בצעירותי. נולדתי
וגדלתי בשכונת התקנה שבתל אביב - ילד
ממצע למשפחה דתית - לא ברמה גבוהה של
חרדים או חסידים... משפחה פשוטה להורים
עולים חדשים מפרס, אבל דתיים, שומרים
שבת, אוכלים בשר, מה שנקרא: 'דתיים
בלשון העם'.
חמש מאות מטר מהבית שלנו היה אצטדיון
של קבוצת פדורגל. אני זוכר איך שבכל שבת
היו אנשים עם צעיפים כתמים נוהרים לכוון
המגרש, ובהליכתם הם היו צועקים קריאות
של גאון לקבוצה שלהם. כאשר היו
מבקיעים גול, כלם היו צועקים באקסטזה -
'יש אלוקים!!!', וכיון שהבית שלנו היה קרוב
מאד למגרש, הרצפה בבית הייתה רועדת.

אני, בתור ילד קטן, רציתי גם בן ללכת למגרש
הפדורגל - כמו כל הילדים בשכונה, אך
ההורים שלי היו אומרים לי: "יגאל - אסור!
שבת היום, אתה לא יכול ללכת למשחק".
הייתי יושב בבית ובוכה על מר גורלי - 'מדוע
לכל החברים בשכונה מתר ללכת למשחק
בדורגל, ולי אסור?!'

וככה המשיכו החיים שלי, עד ששלחו אותי
ללמד בשיבה בבני ברק. הייתי נוסע ביום
ראשון אחת לשבועים לשיבה ודמעתתי על
לחיי - 'מדוע רק אני צריך לנסע לבני ברק,
לעזוב את כל החברים, לעזוב את השכונה,
לעזוב את משחק הפדורגל וללכת לשיבה?'

המחשבה הזאת לוותה אותי זמן רב - - -
בלישיבה, כאשר הייתה לי אפשרות לברח
מהשעור ולשחק - הייתי עושה את זה
בשמחה, הייתי בורח ומשחק בדורגל.
כשהייתי מגיע הביתה מהלישיבה, אבא שלי

זכר למחצית השקל ומתנות לאביונים בהידור

פרטים בגב העלון...

זמני כניסה ויציאת השבת הזמנים לסי' לוח "אור החיים"			
י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
17:08	17:05	17:05	17:08
18:00	17:57	17:57	18:00
18:37	18:34	18:33	18:37

ירושלים: לנוהגים 40 דקות 16:48



הנהגות מרן
רבנו הרב עובדיה יוסף זאק"ל

מדבריו של מרן זצ"ל באחד הכנסים במעלת זיכוי הרבים

הנביא ישעיה (נא א) אומר: "שִׁמְעוּ אֵלַי רֹדְפֵי צֶדֶק מִבְּקִשֵׁי ה', הַבִּיטוּ אֶל צוּר הַצִּבְיֹתָם, וְאֶל מִקְרַת בּוֹר נְקָרְתָּם. הַבִּיטוּ אֶל אֲבָרְהָם אֲבִיכֶם וְאֶל שָׂרָה תַּחֲלוּלְלָכֶם, כִּי אֶחָד קָרָאתִי וְאֶבְרָכָהּ וְאֶבְרָכָהוּ".

אברהם אבינו - נקרא אברהם העברי, על שם שהוא היה מעבר אחד וכל העולם כולו מעבר אחר, הוא היחידי שהכיר את בוראו. אך לא הסתפק במה שהכיר לעצמו, אלא "ויטע אשל בבאר שבע, ויקרא שם בשם ה' אל עולם" (בראשית כא לג), אמרו רבותינו (סוטה י טע"א), אל תקרי "ויקרא" אלא "ויקריא", מלמד שהקריא אברהם אבינו את שמו של הקב"ה בפי כל עובר ושב. זו היתה משאת נפשו של אברהם אבינו, לקרב את הרחוקים ולהכניסם תחת כנפי השכינה. "ויטע אשל בבאר שבע", "אשל" - ראשי תיבות: אכילה, שתיה, לוייה. האכיל אותם, השקה אותם, במטרה כדי לעשות עמהם חסד רוחני, ולקרבם לצור מחצבתם. ואם אברהם אבינו טרח ויגע להכניס עוד נפש ועוד נפש תחת כנפי השכינה, אף שהם היו נפשות של גוים, שנאמר: "ואת הנפש אשר עשו בחרן" (בראשית יב ה), אברהם מגייר את האנשים שרה מגיירת את הנשים (בראשית רבה לט יד), על אחת כמה וכמה מוטלת עלינו החובה להשתדל עם אחינו בשרנו, אשר לצערנו התרחקו משמירת התורה והמצוות, ולקרבם תחת כנפי השכינה.

(הרה"ג ר' דוד נקי שליט"א מחבר בהלכה ובאגדה)



שאלות ותשובות
חמת מורנו הרה"ג יואל כהן שליט"א

שאלה: רצינו לדעת מאיזה תאריך אפשר לתת 'זכר למחצית השקל'?
תשובה: 'זכר למחצית השקל' כשמו כן הוא זכר למה שהיו נותנים בבית המקדש 'מחצית השקל', ובזמן בית המקדש בתאריך א' באדר היו מתחילים לתת את השקלים וכמו שמופיע במשניות מסכת שקלים.

שאלה: השנה פורים יחול ביום שישי, ורצינו לדעת עד איזה שעה אפשר לקיים את סעודת הפורים?

תשובה: השנה שעושים סעודת פורים ביום שישי צריך להשתדל לעשותה קודם חצות היום וכדי שניכנס לשבת כשאנו רעבים, ואם בדיעבד לא הספיקו לעשותה קודם חצות אפשר לעשותה גם לאחר חצות היום (עיין שו"ע או"ח סי' רמ"ד והלכה ברורה אות ס').

שאלה: האם אפשר לעשות שליח שייתן עבורי מתנות לאביונים ביום הפורים?

תשובה: מי שאין באפשרותו לתת 'מתנות לאביונים' ביום פורים, אפשר ורצוי לעשות שליח שייתן עבורו לאביונים ביום הפורים וכמו שידוע ש'שלוחו של אדם כמותו', וכן אפשר לתת לעני לפני פורים ולומר לו שיזכה במעות רק ביום פורים.

שאלה: מי שנמצא בבידוד או שהוא חולה קורונה, האם יוכל לשמוע את המגילה דרך הטלפון או הרדיו?

תשובה: לא יוצאים ידי חובה בקריאת המגילה דרך הטלפון או הרדיו, ועל כן צריך הוא לקרוא בעצמו מתוך מגילה כשירה, או שיבוא אחר לקרוא לו תוך שמירה וזהירות יתירה מהדבקה ח"ו. וכן פסק בחזו"ע (פורים).



מעבר לסגולה
חמת הרב אלהו עמר שליט"א

איסור קבלת שוחד

בפרשה זו ישנן ארבעים ושתיים מצוות העוסקות בבין אדם לחברו ומצוות נוספות העוסקות בבין אדם למקום. אחת המצוות, עוסקת בענייני הדיינים ובאיסור לקחת שוחד.

שואל ה'זרע שמשון', מדוע יש שינוי בלשון הפסוק (שמות כג, ח) "כי השחד יעוור פקחים", לבין ספר דברים שם הנוסח (דברים טז, יט) "כי השחד יעוור עיני חכמים"?

סוגי השוחד

ומבאר שישנם שלושה סוגי נטילת ממון ואלו הם:

א. 'השוחד הגס' - שבו הדיין לוקח שוחד מצד אחד או משני הצדדים גם יחד, שוחד זה אסור מן התורה, ועונשו שניטלת ממנו ראייתו וחכמתו, וכפי שאומרת הגמרא (כתובות קה ע"א) "אפילו חכם גדול ולוקח שוחד אינו נפטר מן העולם בלא סמיית הלב".

ב. 'נטילת ממון המותרת לכתחילה' - ישנם מקרים מסוימים שבהם מותר לדיין לקחת ממון לכתחילה מן הצדדים, כפי שהגמרא מציינת על דין מומחה בשם

'קרנא' שהיה חברו של האמורא שמואל (שבת קח ע"א) והיה גובה מטבע חשוב הנקרא 'סלע' מכל צד ויושב ודן אותם; ולכאורה, כיצד יתכן שגבה תשלום על הדין, הרי נאמר במשנה (בכורות כט ע"א) "הנוטל שכר לדון, דיניו בטלין" וכך נפסק להלכה (שו"ע חו"מ סימן ט, ה). אלא שכאשר הדיין נוטל 'שכר בטלה' אין דיניו בטלין, מכיון שהדיין יכול כעת לעסוק במלאכתו ואעפ"כ יושב בטל על-ימנת להכריע בדיון בין השנים, יש באפשרותו לגבות שכר על זמן בטלתו ולא על עצם הדיון.

אמנם גם על דבר זה נאמר (כתובות קה ע"א) "מכוער הדיין שנוטל שכר לדון, אלא שדינו דין", ואם כן היעלה על הדעת שקרנא נהג בהנהגה שנקראת 'מכוערת' וגבה שכר בטלה?

ג. נטילת ממון בדיעבד. הגמרא מבארת, שכאשר מדובר בשכר בטלה לא מוגדר, כגון שהדיין מבקש שישלמו לו לפי החשבון שאילו היה יוצא כעת לעבוד והיה מרויח סכום מסוים כמקובל בשוק, וסכום זה דורש הוא כשכר בטלה על הדין, דבר זה הוא 'מכוער' אך הדין דין. אך כאשר מדובר בדיין שהיה מתפרנס ממקצוע מסוים ששכרו מוגדר בשוק וכעת הוא מפסיק עבודתו ויושב לדון בבית הדין, מותר לתת לו שכר בטלה לכתחילה, משום שידוע בבירור כמה יכול היה להרויח בשעת עבודתו וכמה

הפסיד כעת בגלל הדיון.

ולכן, קרנא שהיה מתפרנס מהרחת יינות והיה יודע לזהות איזה יין עומד להתקלקל ואיזה לא, שכרו היה מוגדר וברור, ולכן ביקש שמי שרוצה להתדיין אצלו עליו לשלם את שכר בטלתו. וכן היה עם האמורא רב הונא, שהיתה עבודתו להניח תעלות מים להוביל בהן מים מן הנהר לשדות, וכל מי שהיה רוצה שרב הונא ידון אותו היה רב הונא מבקש ממנו להביא פועל תחתיו ולשלם לו על עבודתו - דבר זה מותר לכתחילה.

בין פיקח לחכם

ועתה נבוא אל הביאור בשינוי בלשון הפסוק לענין לקיחת השוחד: בספר דברים כתוב על השוחד שמעוור את ה'חכמים' - זהו 'השוחד הגס' שפוגע בדיין.

ובפרשתינו שנאמר שהשוחד מעוור 'פקחים' - מדובר על מי שנוטל 'שכר בטלה' ללא שיש לו שכר מוגדר קודם. אמנם אין זה שוחד האסור, אך על זה נאמר "מכוער הדיין" ונטילת ממון זו גורמת לו לאבד את 'פקחותו' למרות שנשאר חכם. אמנם 'נטילת שכר בטלה' כשלפני כן היתה לדיין עבודה מסודרת ומפרנסת, איננה פוגעת בדין ויכול לקחתה לכתחילה.

הודעה חשובה לאוהבי תורת ה'זרע שמשון'

כל מי שמעוניין לרכוש מארז של חמישה סטים (עשרה ספרים) מהספר 'מעבר לסגולה' המבאר את ה'זרע שמשון', ולהפיצם בבתי הכנסת בסביבת מגוריו, יפנה להידברות 073-222-1250 וזכות הצדיק תעמוד לכם ותברכו מן השמים.



פנינים מהפרשה



לאשת החיל

חיבור לאחד והיחיד

תקופות כאלו מאתגרות עוברות על עמנו. כל יומיים ישנו סגר או בידוד.. הילדים נמצאים בבית, בלי שגרת מסגרות החינוך. המצב הזה אינו פשוט, גם לאמא העובדת וגם לאמא שבבית..

כל אחת עם הקושי שלה, אבל העמל קיים. ברוך השם. כמובן שאנחנו משתדלות בכל כוחנו להודות על הכול וחלילה לא להתלונן. כי עצם המציאות הזו, שיש אמא, ויש ילדים, ויש בית לדור בו וכולם בריאים, תודה לאל - הכל הכל טוב! זו לא קלישאה. פשוט אין שום סיבה ממשית להתלונן.

אך לא נתעלם מהקושי, גם את, בעיני עצמך, כשאת מסתכלת במראה - תודי להשם על השגרה החדשה, תנסי כמה שניתן לשמוח בה ולהפיק ממנה את המירב (ויש הרבה טוב בתקופה המיוחדת הזו).. אך אל תתעלמי מהקושי הספציפי שלך.. אל תרגישי לא בסדר עם העובדה שמאתגר לך ולא תמיד פשוט.. זה טבעי.

"אדם לעמל יולד" - אף אחד לא הבטיח לנו שנשב רגל על רגל בעולם הזה והכל יסתדר מאליו. העמל בוודאי נמצא, צריך לעבוד ויהיו קשיים בכל מיני תחומים בחיים, בפרנסה, בחינוך ילדים, בניצוח על בית מקדש מעט שלנו, בבריאות חלילה.. ובתוך כל אלו - כיצד נוכל להתנחם? איפה נוכל להתרפק, כיכול?

לעיתים הבעל עמוס מידי, בלימוד, בעבודה, בעצמו ובקשיים שלו - גם הוא כנראה עובר תקופות. וישנן גם נשים שאין להן בעל לדבר איתו. מה גם, שאין מסעדות, טיולים, בתי מלון, חו"ל... למי שרגיל להתאוורר במקומות מעין אלו.. מה נעשה? היכן נחליף כוחות? היכן ניטען ונרגיש שוב אוויר צח על הפנים שיעניק עוד כוחות להקשיב למורה בלמידה מרחוק, שוב?! ולחזור לכיתה ב', למען השם!?

אז בכותרת, כנראה שטמונה התשובה. חיבור. לבורא עולם. אישה שמשתדלת להיות מחוברת להשם יתברך.. לדיבור איתו, לקשר אמיתי וכונה.. במהלך כל שעות היממה. אישה שיודעת שכל מה שהיא עושה בבית הוא כל כך יקר בעיניו.. ושהוא הוא זה שנותן כוחות וסבלנות. הוא זה שמחליף כוח. הוא זה שיצר את המציאות הזו, ולא אחר. היכן שהוא שם אותך זה בדיוק המקום הטוב ביותר עבורך, ומעבר לכך - יש לך כוחות לזה! יש לך כוחות להיות עם הילדים בבית או לעבוד ולשמור על הסדר בשלט רחוק.. יש לך כוחות לעשות שיעורי בית עם כל ילד וילד ולשמור על הקטנים על הדרך שלא ירעישו לך... יש לך את היכולת לארגן ארוחות בין לבין ולסדר את הבית.. את אלוהה. יש לך המון סיעתא דשמיא.

ולמה? לא כי זה מגיע לנו. אלא כי השם אוהב אותנו. כי הוא רואה וסופר כל צעד קטן שכל אחת ואחת מהאימהות היקרות עושות בתקופה הזו, ובכלל. חשוב לו כל התגברות שלך, ויתור, כל נשיכת שפתיים במקום צרחה על העוללים הקטנים שלא אשמים שיש קורונה בעולם... התסכול והקושי של האימהות היקרות - קיים. אבל ננסה לשפוך את כול הקושי לכיוון אבא, שהוא זה שאחראי על המצב הזה. נגלגל על הקב"ה כל צרכנו, כל הרגשתנו... ובוודאי שנקבל כוחות ממקור הכוח.

נקדים תפילה בכל יום - "אנא השם שהילדים יהיו רגועים, ממושמעים, בריאים ושמחים.. שיהיה לי קל איתם.."

"אבא קשה לי, תעזור לי, תן לי כוחות נפש וכוחות גוף... תן לי סבלנות...", "אבא אתה שמת אותי בסיטואציה הזו, תן לי כוחות.. אתה החלטת על סגר שוב.. אני חייבת סיעתא דשמיא בכדי לשרוד את זה" - והוא ייתן. התפילה שלך כל כך חשובה להשם, את לא סתם אחת.. כל אחת היא מיוחדת ויקרה מאוד בעיניו.

נסמוך על בורא עולם שיש לו את הדרכים שלו להטעין אותנו בכוחות מחודשים, גם בלי יציאה מיוחדת מהבית.. לא נתלה את המוטיבציה וכוחות הנפש שלנו בדברים חומריים, אלא הפוך - נתלה זאת בדברים רוחניים, בקשר לקב"ה. ככל שנתחבר אליו יותר, דווקא בימים טרופים אלו.. יהיו לנו בוודאי יותר כוחות לעבור את התקופה הזו בשמחה אמיתית עם מתנה גדולה בידיים, שלא תמחק לעולם. שתעניק לנו קניין אמיתי לנצח, שהיא הקרבה לקב"ה. ששווה כל הון שבעולם.

לרכישת הספר "תוכו רצוף אהבה" מאת מחברת הטור: 0583266571

סיפר הרב יהודה יוספי שליט"א: פעם אחת באחד הסמינרים, באה אישה אל מזכה הרבים הרה"ג ר' זמיר כהן שליט"א ואמרה שהיא לא מוכנה לשמור תורה ומצוות והיא טענה כך:

"הרי בהיסטוריה שלנו היו הרבה אנשים חכמים, משה רבנו, שלמה המלך ועוד. אם כן אולי הם כתבו את התורה, ואם כך לא מתאים לי לקיים מה שבן אדם המציא! כבוד הרב, אם אתה שם לי הוכחה שתורה מן השמים אני חוזרת בתשובה מיד."

ענה לה הרב זמיר שליט"א שלוש הוכחות שתורה מן השמים כמו שכתוב בתחילת אבות "משה קיבל תורה מסיני" ומה שכתוב סיני הכוונה לקב"ה שנתגלה בסיני. ואחת מהם כתובה בפרשתנו במפורש:

(א) התורה אומרת: "שֵׁשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה יִרְאָהוּ כָּל זָכוֹרְךָ אֶל פְּנֵי הָאֱדֹן ה' (כג, יז):" כלומר התורה מצווה שבשלוש הרגלים, כל הזכרים יעלו לירושלים (בזמן שהמקדש קיים).

כלומר שכל האנשים עולים, ורק הנשים והילדים הקטנים נשארים בארץ. והרי כידוע מאז ומתמיד ישראל מוקפת באויבים (עיראק, סוריה, ירדן, לבנון, סוריה, איראן, מצרים...), והרי אין אף חייל ואף שוטר וזו הזדמנות טובה ח"ו לגויים לבוא ולהלחם, אפילו בלי טנקים ומטוסים אלא רק עם מקלות, לא צריך יותר מזה כדי לכבוש את ארץ ישראל.

המשיך הרב - אם את התורה כתב אדם חכם, אז הוא היה צריך להיות טיפש כדי להמציא מצווה כזו!- אתה מפקיר את כל המדינה!

ובמיוחד קשה אתר הפסוק הבא: "ולא יחמוד איש את ארצו"- מי יכול להבטיח כזה דבר אם לא בורא עולם?

(ב) בפרשת בהר נאמר הציווי- "שֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע שְׂדֶךְךָ וְשֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְמַר כְּרִמְךָ וְאֶסְפְּתָה אֶת תְּבוּאָתָה: וּבְשָׁנָה הַשְּׁבִיעִת שְׁבַת שְׂבָתוֹן יִהְיֶה לְאַרְץ שְׁבַת לֵה' שְׂדֶךְךָ לֹא תִזְרַע וְכִרְמְךָ לֹא תִזְמַר" (ויקרא כה, ג-ד). יש לזכור, שפעם לא היו מבחר עבודות כמו היום, פעם כולם עבדו עבודות אדמה, חרשו, זרעו, קצרו ואז אכלו.

אז קודם כל מי ימציא כזו מצווה מוזרה להרעיב את האזרחים? ששנה שלמה לא ניגע בשדה? ויותר מזה התורה אומרת:

"וְכִי תֵאמְרוּ מַה נֹאכַל בְּשָׁנָה הַשְּׁבִיעִת הֵן לֹא נִזְרַע וְלֹא נֶאֱסַף אֶת תְּבוּאָתֵנוּ?" ואם נשאל מה נאכל, הרי אין מה לאכול? עונה התורה- "וְצִוִּיתִי אֶת בְּרַכְתִּי לָכֶם בְּשָׁנָה הַשְּׁשִׁית וְעִשְׂתָּ אֶת תְּבוּאָה לְשֵׁלֶשׁ הַשָּׁנִים" (שם, כ-כא). אז התורה אומרת שתהיה ברכה לשלש שנים- לשנה השישית, לשנה השביעית, ולשנה השמינית.

אמר לה הרב- אם את התורה כתב אדם חכם, הוא צריך להיות טיפש כדי לכתוב כזה ציווי.

הרי אדם לא יכול לדעת מה יהיה מחר, אז מי יכול להבטיח כזה דבר שהתבואה תוציא פירות לשלש שנים, אם לא בורא עולם?

(ג) בשביל שיהיה מותר לאכול את הדג, צריך לבדוק אם יש לו שני סימני טהרה- סנפירים וקשקשים.

אבל מה קורה בציור הבא- אדם בא לחנות בהודו, ורואה חצי דג שיש לו רק קשקשים, את הסנפירים הוא לא רואה. האם יהיה מותר לו לאכול את הדג? הגמרא במסכת חולין (ס"ו): קובעת: כל דג שיש לו קשקשים בידוע שיש לו סנפירים.

אמר הרב לגברת דוקטור- הרי בעולם יש מיליארדים של דגים, ואם את חושבת שאת התורה כתב אדם חכם וכי את חושבת שמשה רבנו, שלמה המלך, היו צוללנים שבדקו את כל הדגים?

ומה יהיה אם אחר 2000 שנה נימצא דג עם קשקשים וכלי סנפירים? אז יגידו שכל התורה שלו לא נכונה!

כמו שכל אמא מסודרת יודעת מה יש לה בארון, כמה ציפיות, כמה סדינים, כמה מגבות. למה היא יודעת?

כי היא סידרה אותו, כך הקב"ה שברא את העולם יכול להגיד לנו שכל דג ודג שיש לו קשקשים בידוע שיש לו סנפירים (ע"י שגילה זאת בסיני וכך עבר מאב לבן עד לתנאים ואמוראים וכו').

נוכחנו לראות שלוש הוכחות לכך שהתורה שבכתב היא מן השמים, כאשר ההוכחה הראשונה מצויה בפרשתנו פרשת משפטים. ההוכחה השלישית מוכיחה לנו כי אף תורה שבע"פ מאת הקב"ה.

(הרב יוסף דהן הי"ו).



מוסר עם סיפור
מאת הרב יעקב עמר שליט"א

למה אנשים אוהבים ספורים?!

בפרשת השבוע מוזכר ענין 'עבד עברי' יש הרבה מה להאריך אבל הנקודה החשובה שהחכמה האלוקית דורשת מאיתנו לא לקחת את הגנב ולהניחו בכלל כי בכך אני מגדיל את הסיכויים שהוא יצא עבריין גדול יותר, וכיון שהמטרה שיחזור למוטב מוכרים אותו לאדם ירא שמים שילמד אותו ויחנך אותו בדרך נכונה.

נפתח בשאלה מדוע אנשים אוהבים סיפורים?
התשובה היא מפעימה ביותר, וכדאי שנתבונן היטב בדבר כי ההשלכה שלה לחיינו היא מהגדולות ביותר.

מספרים שבזמן קדום יותר אי שם באירופה היו 'צוענים' שהיו מסתובבים ממקום למקום עם 'קרקס נייד' ומקבלים על זה כמה רובלים, וחלק מהקרקס היה דבר מופלא הנקרא 'ריקוד הדובים', הצוענים היו מנגנים בחליל ניגון מסוים ולקול הניגון הדובים היו רוקדים, וכל עין הייתה מתפעלת מן הדבר. ומה התברר שאותם הצוענים היו לוקחים דוב בקטנותו הנקרא 'דובי' והיו שמים אותו על גחלים רותחים ובאותו העת ברקע היו מנגנים ניגון בחליל מסוים, וברגע שהניגון פוסק מיד מוציאים אותו מן הגחלים וכך במשך תקופה ארוכה, עד שהגיע מצב שכאשר היה שומע את הניגון היה מרגיש חום ברגלים גם אם אין גחלים והיה קופץ והם ניצלו זאת לקרקס.

הקורא הנעים אתה בטוח אומר לעצמך, רעיון גאוני, רק שחז"ל הקדימו אותם וגילו את הסוד הזה הטמון בבריאה, רק להבדיל מיליוני הבדלות אצל חז"ל כל דבר הוא למטרה רוחנית ולא בשביל רובלים – ממון.

במשנה באבות (פרק ב משנה ח) מובא שרבן יוחנן בן זכאי שיבח את רבי יהושע בן חנניה בשבח "אשרי יולדתו" ומבארים רש"י רבנו עובדיה והתפארת ישראל על פי הירושלמי (יבמות פרק א ה"ו) שאמו של רבי יהושע בן

חנניה כשהיתה מעוברת ממנו, היתה מחזרת בכל יום בכל בתי המדרשות שבעיר ואומרת להם: בבקשה, בקשו רחמים על העובר הזה שיהיה חכם. וכשנולד היתה מוליכה עריסתו לבית המדרש כדי שיכנסו דברי תורה בתוך אוזנו, וכל מה שיצא רבי יהושע בן חנניה נוקף לזכויות אמו שנטעה בו אהבת תורה וכו'. [להשלמת הענין מה השבח בו עיין בפ"י המשניות להרמב"ם ובמאירי ודו"ק]. [ואין זה המאמר, אבל במילה אחת – התבונן האדם מה ההשפעה של הילד בקטנותו, יש כאלה שאומרים הוא קטן לא נורא, הוא נמצא באירועים ה"י או במקומות של שיא הטומאה, ודי למבין, הנוק שגורם לילד בראיה בשמיעה לא טובה ההיא עצומה].

כעת נבין מדוע אנשים אוהבים סיפורים? כי כל אדם בילדותו היתה יושבת אמא ומספרת לו סיפור לפני השינה או בכל הזדמנות אחרת, וכידוע שסיפור תמיד נשמע נעים, תנסו לבדוק אם שייך לספר סיפור כשאתם כועסים או כאובים אין סיכוי, כשלאמא אין מצב רוח אז אין סיפור, אבל אין דבר כזה סיפור בהרגשה לא נעימה, תמיד הסיפור מלווה בהרגשה נעימה, גם כשהמלמד או המורה בבית הספר היו מספרים תמיד זה היה מלווה בנעימות, אז בכל פעם שמזכירים את המילה סיפור, נעים לשמוע כי זה מזכיר איזו שהיא נעימות. בתת מודע.

לכן נכניס בילדינו כל דבר בצורה נעימה וגם 'כי יזקין לא יסור ממנה'. ועתה הבוא נבוא להשלמת הנדבך מדוע בני אדם לא מעריכים את עצמם כי לא נתנו בהם הערכה בצורה נעימה, תמיד קיבלו ביקורת, וגם כשהיו פרגונים זה היה בתור עסקה תתנהג יפה תקבל כך וכך, או פרגונים נקודתיים דהיינו הוא הביא פתק יפה אמרת לו כל הכבוד נתת לו ממתק ובזה נסתיים העניין.

702

זדקה

מידי שבוע מתקיימת חלוקה של עשרות מוצרים, פירות ירקות, מוצרי חלב, סמטקים לילדים, מידי פעם גם עופות ודגים ועוד...
לכ- 700 משפחות מעוטות יכולת שהמוצרים האלה עוזרים להם להתקיים למשך כל השבוע,

בואו ותהיו חלק מהמפעל העצום הזה של עזרה לעוד משפחות במצוקה.

לתרומות חייגו: 03-8000770

זכר למחצית השקל ומתנות לאביונים

אם ברצונכם לקיים את מצוות מחצית השקל ומתנות לאביונים בהידור עשו אותה עם עמלי תורה עניים 100 אברכים שלומדים בכולל יום שלם וכן למשפחות נזקקות ותרומתכם תמסר להם ע"י הרב יגאל כהן שליט"א

ביום פורים

ועל ידי זה תקיימו את המצווה בהידור ותזכו לכל הברכות כאמור:

"אק אתה ננח את עלו"ן אני ננח את עלק"

לתרומות חייגו:

03-8000770

מוזכר לתם לפי סעיף 46

ניתן לתרום גם באשראי

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב: 20,000 עותקים